

Vogel van papier

driemaandelijks tijdschrift

jaargang 5, Nummer 1

maart 1999

Afgiftekantoor : 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan :

v.u.: E. Debrouwere – Olmenlaan 30 –8560 Moorsele

Inhoud van dit nummer:

blz.

1. Uit de brieven van Inge: wel en wee	2
2. Radio 1: lopend vuur	4
3. Het spook: de buitenlandse schuld	5
4. Het dagcentrum: dankzij velen	9
5. Ze maakten er werk van : de KNS in Tielt	12
6. Beweging binnen de NGO-wereld	13
7. Praktische informatie	14

✓ogel van papier...

Uit de brieven van Inge

29 november 1998

'k Ben zojuist naar 't kinderziekenhuis geweest. Een kindje van 2 jaar is achterover in een grote ketel kokend water gevallen. Gevolg: voor 30% van zijn lichaam zwaar verbrand....De flammazine komt weer goed van pas. Er is een groot risico dat er infecties optreden. Hopelijk loopt alles goed af. Nog maar eens een waarschuwing om zo voorzichtig mogelijk te zijn.

Er is en blijft veel werk, maar toch ook meer en meer met mooi resultaat en met samenwerking van de mensen zelf. Vorige week nog hebben we twee dove kinderen (eentje van acht en één van zestien) uit hun huis gehaald en kunnen inschrijven in 't blindenschooltje dat ook nog een afdeling voor doven heeft. Beiden hadden nog nooit enige therapie gekregen. Het kind van acht had wel al twee keer de kleuterklas en twee keer het eerste studiejaar gevolgd vooraleer ze zagen dat het niet een dom maar wel een doof kind was....Hoe is het mogelijk denken jullie waarschijnlijk, maar zo is het. Ik verschiet hier nog van weinig....De ouders hadden gehoord dat "het doktoreske van de pastoor", zich aantrekt van "zieke en dwaze kinderen" en daarmee waren ze maar eens gekomen.....

27 december 1998

29 november 1998 en 27 december 1998 : eindelijk ook in orde met het diploma en de orde

Gisteren nog een stapke gedaan voor de legalisatie van mijn diploma. Nog een certificaat gekregen in het gezondheidscentrum. 'k Heb wel één uur moeten wachten tot ze het voor mekaar kregen om vijf lijnen te typen zonder fouten. Bij de derde poging lukte het bijna: ze hadden wel twee keer september getypt in plaats van november en 1988 in plaats van 1998 maar ze zagen het blijkbaar niet meer zitten om het nog eens opnieuw te doen en dus maar overtypen om te corrigeren. Ingetje heeft wel al geleerd om vriendelijk te blijven...maar vanbinnen ontplofte ik bijna...niet goed voor de bloeddruk, zeggen de dokters dan....

Uiteindelijk heb ik het gekregen en morgen ga ik naar 't provinciebestuur...de volgende???? Kalm blijven!

Wat de legalisatie van mijn diploma betreft zijn we (na 6 keer te zijn geweest!) weer een stap verder. 'k Heb nu ook al het officieel certificaat vanwege het provinciebestuur dat ik die "rural" werkelijk en plichtsbewust vervuld heb. Nu moet ik naar het ministerie om dat certificaat te laten legaliseren...en dan naar de orde...en dan ben ik echt "ecuadoriaanse" dokter. 't Zal een zucht van verlichting en opluchting zijn als alles werkelijk helemaal in orde zal zijn..., hopelijk nog voor de geboorte van ons kindje....

En... begin februari 99 is het gelukt.....Inge kan zonder problemen in Ecuador als arts fungeren.

13 maart 99: een wasmachine....

(nvdr) een lid van de ambassade die al lang in Quito woonde, is naar België teruggekeerd en Inge kreeg de kans een wasmachine – denk even aan ons begrip wasmachine en lees dan verder! – tegen een zacht prijsje over te nemen. Uit haar brief van 13.03: 'Nu, 'k had nooit gedacht dat ik zo zou genieten van een simpele wasmachine, waar we zelf het water in moeten doen en knopkes verdraaien...maar 't is een echte luxe en de kleren komen er zo proper en zonder veel af te zien uit...Amaai, 'k ben weer aan 't afdwalen...maar dat zijn alledagelijkse nieuwskes'

13 maart 1999: in het oude Quito

We zijn vanmorgen samen naar het oude Quito gegaan. 't Is daar altijd gezellig met die continue markt. In een klein Mariakerkske hebben we twee kaarskes laten branden voor ons twee "perluutjes" opdat ze nen goeden beschermengel zouden hebben...en zijn dan binnengestapt in het oude Franciskanerklooster (n.b. gebouwd door Joost Derycke, een Gentse Franciskan, ong. 480 jaar geleden), daar waar ook het radiostation is waar Saulo zijn programma heeft over de Andesmuziek. We werden er heel vriendelijk ontvangen door een jong paterke, die ook de directeur is van het radiostation. We hebben enkele foto's genomen in hun binnentuin. 't Was een zalig rustpunt.

Voor de volgende drie maanden: uit de brief van 13 maart 1999

In copie van handschrift: **open te laten ruimte: 14 cm keerzijde nr 2**

Radio 1 Lopend vuur

Op 30 maart II.kregen wij een telefoon vanwege een medewerkster van Lopend Vuur, radio 1-programma op zaterdagvoormiddag. Op vraag hebben wij ons bundeltje over het werk van Inge doorgestuurd. Inge kreeg op Goede Vrijdag een telefoontje van uit Brussel met de vraag of zij openstond voor een gesprek: de medewerkers zouden o.m. in Ecuador rondreizen en op 15.04 aanstaande vertrekken.

Inge heeft toegezegd. Misschien komt er wel binnen afzienbare termijn op zaterdagvoormiddag wat nieuws uit Ecuador. Wie geïnteresseerd is draait de knop dan maar even aan.

Het spook

“de buitenlandse schuld”

Broederlijk Delen plaatste dit thema gedurende de voorbije vastenperiode op de voorgrond.
“Sorry, Awa, je school is gesloten, want je regering moet schulden betalen.”

En uit de Goede Vrijdagviering die we meemaakten samen met de leerlingen van het Sint-Pauluscollege te Moorseele plukken we volgend tekstje:

“Natuurlijk leen ik je graag 100 fr. Want dan krijg ik macht over jou.

Je staat bij mij in het krijt, ik kan je alles vragen.

Intrest, gehoorzaamheid...

En elke keer ik je vraag: “wanneer krijg ik mijn geld terug” bevestig ik mijn positie...

Hoe meer moeite je hebt om terug te betalen, hoe meer macht ik krijg. Ik kan dreigen, je walkman opeisen, je vernederen.

Dat alles door het simpele feit dat ik toevallig 100 fr. op zak had toen je ze nodig had.”

En wat verder in de viering was er een kleine lezing:

“Willen we eens verwisselen?

Jij hier, ik daar; jij rijk, ik arm; jij winnaar, ik verliezer.

Mensen zouden eens meer van plaats moeten wisselen om elkaar beter te leren begrijpen.”

Waar Broederlijk Delen op Afrika mikte en straks bij de ministers van Buitenlandse Zaken, die in Keulen bijeenkomen, die toestanden terecht wil aanklaarten, is het in Ecuador en andere Zuid-Amerikaanse landen niet beter.

Een dagblad kan een situatie ver van ons bed wel even beschrijven en na lectuur zeggen we dan: ‘dat weten we nu ook’, maar als we de brieven van Inge doornemen, dan wordt het wat meer concreet.

Uit haar brief van 15.02:

...gelukkig zijn we veranderd van bank, want hier zijn de faillissementen van de Ecuadoriaanse banken voor het ogenblik in de mode (o.a. de bank waar we de rekeningen hadden, dreigt failliet te gaan want “te weinig liquide geld om de klanten te kunnen bedienen”). ‘t Zijn natuurlijk weer politieke en economische zetten van de rijke eigenaars van die banken die op die manier “steun” (=geld) eisen van de regering om hun klanten niet in de kou te laten staan, en die steun ook krijgen omdat ze met de politici onder één hoedje spelen...Maar intussen kunnen de mensen soms maandenlang niet meer aan hun geld, of krijgen ze maar een deel terug. Nu, de Amro-bank waar we de nieuwe rekening geopend hebben is internationaal en staat stevig: zo'n probleem hoeven wij niet te vrezen. Maar economisch en financieel is het hier echt om bang te zijn. Alles wordt dagelijks duurder. De dollar sprong donderdag zomaar plots van 7200 sucres naar 10.000 sucres, dit als gevolg van een of andere maatregel van de Centrale Bank die de steun aan de dollarschommelingen plots schrapte om de nationale geldreserve te beschermen en de dollar vrij koers te laten. ‘t Zijn misschien wel logische en correcte maatregelen (ik weet niet genoeg af van

economie om daarover te oordelen) maar wat we in de praktijk en dagdagelijks zien is dat de gewone basisproducten telkens maar duurder worden...altijd maar meer de riem toesnoeren...

Op 9.03 schrijft Inge:

....Bij ons thuis gaat het echt goed maar wat niet zo goed gaat is de economie en het beleid van het land. Er is constant devaluatie (enorm), de prijzen van alle basisproducten blijven maar steeds omhoog gaan.

Voor morgen en overmorgen worden massale stakingen afgekondigd en deze week zijn de banken tot en met donderdag op bevel van de overheid gewoon gesloten, zonder dat er vooraf maar iets gezegd werd. De reden is zogezegd dat men het ganse banksysteem wil reorganiseren om zo die enorme inflatie tegen te gaan. Dus niemand kan hier de ganse week aan zijn geld, arbeiders worden niet betaald.

Ik ben bang dat de mensen hier, misschien wel terecht en alleszins begrijpelijk, gaan beginnen revolteren. Volgen jullie maar een beetje het nieuws.... En op 11.03 lezen we o.m. in de Standaard:

Op 13.03 geeft Inge het resultaat weer in een lange brief:

De internationale druk om de buitenlandse schuld verder af te betalen blijft groot. Vorige week was hier heel kritiek. 't Begon maandagmorgen met het feit dat alle banken van hogerhand het bevel kregen hun deuren gesloten te houden. Niemand kon ook maar enige bankverrichting doen. De reden was dat de week daarvoor door één of andere beslissing van het bankwezen, de dollar niet meer intern onder controle zou gehouden worden omdat dit een te grote uitgave was, en dat hij zo maar de vrije loop mocht gaan. Op één dag tijd was diezelfde dollar het dubbele waard tegenover de sucre. Dus de mensen die in sucre verdienen waren op één dag tijd internationaal gezien de helft armer. Alles nl. wat ingevoerd wordt kost plots het dubbele want er dient betaald in dollar.

Er werd door bepaalde groepen enorm gespeculeerd en dat dreef de dollarkoers nog hoger. Om dat gespeculeer tegen te houden, kwam de beslissing om de banken toe te houden, en dat is de ganse week zo gebleven. Voor woensdag en donderdag waren al nationale stakingen afgekondigd, met grootse betogingen en manifestaties en wegonderbrekingen, kortom, het land lag lam.

Om het effect hiervan te temperen, kondigde de president die twee dagen als nationale, verplichte vakantie aan. En donderdagavond werd er in TV en radio een algemeen programma uitgegeven waarin de president verscheen om nog hardere besparingsmaatregelen aan te kondigen om uit de crisis te geraken.

De twee ergste voor onszelf zijn:

1. de prijs van de benzine slaat met 150% op. Vroeger betaalden we 8.500 sucres voor één galon (ongeveer 4,5l) en nu betalen we 23.000 sucres. Met als ergste gevolg dat op die manier alles duurder wordt, want de transportkosten, ook voor levensmiddelen, worden zoveel duurder. Die prijs zou dan wel weer dalen als het parlement de andere besparingsmaatregelen aanvaardt. Pure chantage dus: "als jullie niet doen wat ik, de president, wil, dan is het jullie schuld dat de arme mensen niet genoeg meer verdienen om te eten."

Daarbij, als eenmaal de prijzen omhoog zijn gegaan, zie ik ze niet meer zakken, zelfs al wordt de benzine weer wat goedkoper.

Ik heb hier in de 6 jaar dat ik hier ben, nog nooit iets goedkoper zien worden.

Enkele voorbeelden:

In 1992 kreeg ik ongeveer 60 sucres voor 1 BEF, in december 98 kreeg ik al 170 sucres voor diezelfde BEF en maart 1999 werd het 350 sucres voor die BEF. In 7 jaar tijd een inflatie van 600%.

even vergelijken? Let wel: het gaat over één maand verschil!

	Februari 99	Maart 99
1 ei	500 sucres	900 sucres
1 broodje	400 sucres	600 sucres
1 foto	1.500 sucres	3.200 sucres
50 kg. Suiker	100.000 sucres	330.000 sucres
15 appelsienen	12.000 sucres	20.000 sucres
1 vliegtuigticket naar Europa	7.000.000 sucres	14.000.000 sucres

Voor ons, die gelukkig in dollar of in BEF verdienen, blijft alles uiteindelijk hetzelfde, of soms zelfs iets beter, maar wat moeten de gewone mensen doen die in sucres verdienen en van wie de lonen niet omhoog gaan? Dit is zeker in de vaste loonsector het geval.

2. De tweede besparingsmaatregel die ook ons treft is dat vanaf nu, voor de duur van één jaar, ALLE gelden in de bank, zowel de lopende rekeningen als de spaarrekeningen, zowel in sucres als in dollar, voor de helft bevroren zijn. Na één jaar krijgen we wel de vooraf afgesproken intresten op dat kapitaal, maar intussen staat het daar...en moet ik opnieuw vragen geld van onze projectrekening in België af te halen.

Andere maatregel: wie een auto heeft ter waarde van meer dan 200.000.000 sucres moet ieder jaar daarop een belasting betalen ten belope van 4 % van de waarde.

Verder: de algemene belasting stijgt van 10 naar 15% en er komen serieuzere maatregelen en sancties op belastingsontduiking. Hopelijk geldt dit ook voor wie veel, zeer veel geld heeft.

Het is een harde klap, zeker voor de gewone, simpele arbeiders en hun gezinnen. Ik weet echt niet hoe de mensen zich uit de slag zullen trekken. Neem bvb. Juan Carlos die schooltransport doet. Hij verdient voor de rest van het schooljaar gewoon hetzelfde, maar heeft het dubbele nodig voor benzine....

We kunnen misschien wel geloven in de goede bedoelingen van al die maatregelen maar ze worden veel te vlug na elkaar afgekondigd. 'k Ben bang dat de mensen zullen gaan revolteren. Te begrijpen want hun loon is echt niet meer voldoende, zelfs niet om te eten..

Nu maar hopen dat alles echt eerlijk is en dat alle inkomsten die de staat nu gaat innen, werkelijk voor het saneren van de staat, voor sociale zaken zoals onderwijs en gezondheidszorg en voor het afbetalen van die fameuze internationale schuldborg zullen dienen.

Het dagcentrum: Dankzij velen...

Op 19.12.98 stuurde Inge een klein faxke:

"Gisteren een goede opening van het dagcentrum gehad. Bijna alle genodigden waren er, ook vanwege de ambassade (op voorhand hadden ze al een mooie plant laten bezorgen). Jef Van Lint, de chef, was zeer content en blijverrast dat het zo mooi was. Hij had het over het gebouw én over het werk zelf. De ouders zelf met de kinderen waren er en hadden een kort en goed programmaatje in elkaar gestoken. Jef zei dat hij blij verrast was zo'n goed georganiseerd werk te zien. Verder waren er nog Señorita Elisabeth, de ingenieurs van Pofasa (mijn bloemen- en kiekebedrijf waar ik arbeidsgeneesheer ben), de ouders van Dokter Broz, de neuroloog, Doctora Grimm uit het labo en nog vele anderen. 't Was een mooie dag."

Een kleine droom is in vervulling gegaan.

Inge heeft tijdens haar opleiding ook een aantal weken stage gevolgd in Dominiek Savio te Gits en wellicht daar ook een boontje opgestoken voor die kinderen die wegens sociale, mentale en/of fysische handicap meer zorg en begeleiding nodig hebben dan andere kinderen.

In Ecuador – wij vernemen dit regelmatig – is opvang en begeleiding van dergelijke kinderen praktisch onbestaande. Een hele tijd terug reeds droomde zij ervan ook voor hen iets te mogen uitbouwen.

Het is het Centro de Acogida geworden, vrij vertaald "een opvangcentrum" – het kind moet nog een eigen naam krijgen! .

Maar het staat er en het werkt. Weer wat meer kansen ... dankzij de bijdrage van velen.

Het moet een mooie ervaring geweest zijn: op een braakliggend stuk bouwgrond, geschonken door de stad Quito, in enkele maanden tijd een mooi geheel optrekken is zeker geen sinecure: start juni 98 en afgewerkt in december 98

Op 24 mei 98 schreef Inge:

" en in juni start de bouw van het opvangcentrum. De eerste idee ging naar één grijze betonnen massa. 't Staat me niet aan en morgen zal ik wat tijd maken om er met Antonio opnieuw over te praten. 't Moet toch mooi en warm zijn voor al onze probleemkinderen.

Neem nu bijvoorbeeld Rosita, met haar mentale achterstand,'t dochttertje van die moeder met 17 zwangerschappen. Ze doet nu de ene epilepsieaanval na de andere. We zijn al met medicatie gestart, maar doordat haar ouders veel drinken, wordt het dikwijls vergeten. Soms weet ik echt niet meer wat ik moet doen met al die families. Veel geduld, veel geduld en elk moment nadenken wat nu 't beste is om op dat ogenblik te doen.

'k Legde ook contact met de katholieke universiteit om genetisch onderzoek te laten doen bij 6 families met serieuze problemen. 3 families met erfelijke mentale achterstand; de blinde kindjes; één familie waar de vader Huntington heeft; de familie van de kindjes geboren met een te klein hoofdje, die ondertussen alle 4 al gestorven zijn. 'k Wil bij die laatste familie laten

onderzoeken bij de gezonde zusjes om te zien of zij ook drager zijn van die ziekte. En we hebben ook nog twee nieuwe mini-prematuurkes waarvan er eentje een serieus waterhoofd heeft en het tweede een ernstige hartafwijking.

't Lijkt een miserabele opsomming, en 'k ben nog niet aan 't einde. Om maar te zeggen dat mijn werk nooit vervelend of saai is, maar daartegenover soms zo hopeloos.

Maar we doen verder...het centrum zal zeker nuttig zijn.

Wat het uiteindelijk werd is mooi om aan te zien:

De aanvangsfase

En dan nu: achteraan het centrum zelf, met voorin het sanitair blok (toegankelijk voor rolwagens) en helemaal vooraan op de foto de eerste werken aan het conciërgehuisje

Ook de vraag aan de Dienst Ontwikkelingssamenwerking op de Belgische Ambassade in Quito werd positief beantwoord:

Inge schrijft op 27.12:

"k Was ook blij met die laatste betaling voor het dagcentrum. We kregen van de dienst, nadat we eerst een miniproject hadden ingediend, in totaal 37.000.000 sucres, zo ongeveer 270.000 Bef. We hebben dat geld gebruikt voor al het houtwerk en de installatie van de WC's."

Zo kon een voorlopige balans worden opgemaakt:

" We hebben totnogtoe ongeveer 700.000 Bef uitgegeven en ik voorzie in totaal nog een 100.000 Bef voor aansluiting water, legalisatie kadaster grond en eigendomsrechten, allerlei prutsen inzake afwerking.

Met die legalisatie is Alicia, de secretaresse en advocate van de Fundacion nu bezig. Het stuk grond was immers stadseigendom en we krijgen het in schenking voor sociale doeleinden. Eenmaal die papieren allemaal in orde zijn moeten we een wettelijke overeenkomst maken tussen de VZW Pro-Pomasqui en ons onderdeel nl. Tapori zodat alles, zowel grond als gebouwen eigendom zijn van Tapori. Zo kunnen er geen addertjes meer onder het gras zitten en hebben we werkelijk iets van Tapori zelf. Binnen twee jaar kunnen we dan misschien een verdieping erop zetten. De funderingen zijn daarvoor al aangepast."

Uiteindelijk werd het centrum ook "bezet":

We lezen uit een brief van 31.1

“Ook in het dagcentrum zijn ze goed aan het werk. Luz, de psychologe, richt alle ruimtes is zoals ze het zelf best vindt. Ook de groep van 27 gezinnen, de meest arme en marginale, die de voedingswaren uit de overschotten van de Supermaxi via de psycholoog krijgen, tegen lage prijs weliswaar en op voorwaarde dat ze naar de vorming komen, maken nu gebruik van de keuken in het dagcentrum. We zijn nu op zoek naar een goedkope en goede frigo daarvoor. Ikzelf ben nu ook een cursusje in mekaar aan het steken rond stimulatie en ontwikkeling van kleine kinderen (vooral praktisch en met een beetje competitie erin) en daarvoor zal ik ook tweemaal per week in het dagcentrum gaan werken. Zo wordt onze “bouw” beetje bij beetje goed gebruikt en bezet. Dat cursusje zal gegeven worden aan een tiental moederkes, die we zelf persoonlijk zullen uitnodigen wanneer we het op de consultatie echt nodig vinden. Ze hebben één of meer kindjes tussen 0 en 2,5 jaar en we stellen echt ontwikkelingsachterstand vast, niet door één of ander vorm van ziekte maar gewoon door gebrek aan stimulatie. Wanhopig is het soms om aan te zien hoe passief de meeste kindjes hier zijn: de ganse dag gebonden op de rug van hun moeder, en niets anders gewoon dan slapen en aan de borst hangen bij het minste teken van wenen of bewegen... Rondkruipen, spelen, zingen, experimenteren (en ook vallen) komt er maar weinig bij kijken. 't Vraagt van onzentege natuurlijk meer werk en aandacht, maar 't heeft ook zijn positieve resultaten.”

Een kleine droom is werkelijkheid geworden.
En werkelijkheid is nu ook: het werk en de verantwoordelijkheid.

Luz aan het werk met vier kindjes. Op de linker foto uiterst rechts William met een ernstig hersenletsel na een bloeding en een epilepsieaanval op 4 maanden, ten gevolge van mishandeling. De gevolgen zijn niet te overzien: mentale achterstand en halfzijdige spastische verlamming. Het tweede kindje van rechts heet Veronica en heeft een aangeboren hersenletsel en daardoor een enorm traag geheugen. Ze volgde twee maal het eerste leerjaar vooraleer het probleem werd opgemerkt en zij bij ons terecht kwam. Op de rechter foto Luz tijdens de dagelijkse activiteiten.

Ze maakten er werk van: De KNS in Tielt

Elders kan je ook lezen dat Inge werk maakt van stimulatie van de leer- en leeshonger van jonge kinderen.

De bibliotheekjes en de rondreizende wagen waren een eerste stap.

Het Taporí-boek voor voorbereidend lezen, rekenvaardigheid was een poging maar er waren toch een aantal vragen. Het kon en moest meer didactisch, meer getrapd.

Binnen de steungroep hier bij ons groeide de idee dat wat stelselmatig aan te pakken.

Wie kent beter de methodiek ter zake dan de begeleiders die instaan voor de opleiding binnen het kleuter- en lager onderwijs.

We klopten aan bij een KNS in Gent maar daar werd maanden lang gekakeld...het ei kreeg men niet gelegd: jammer voor onze telefoons, de briefwisseling, het doorspelen van heel wat informatie en de kilometers! We hadden liever een onmiddellijk neen gekregen.

Tegelijkertijd hadden we ook aangeklopt bij de KNS in Tielt en daar liet de respons niet zo lang op zich wachten. Twee docenten namen de vraag in handen en zetten alvast een eerste wagen op het spoor.

Twee laatstejaarsstudentes hebben een muziekthema uitgewerkt, rekening houdend met de globale ontwikkelingsaspecten van kinderen van 4 tot 10 jaar.

Rond het muziekverhaal 'Peter en de wolf' zijn werkbladen gemaakt, zitten knutselopdrachten waarin muziekinstrumenten en een memoryspel aangemaakt worden. Aansluitend krijgen we een didactisch spel en het geheel sluit af met eenvoudige openluchtspelletjes.

Het bundeltje is al naar Inge doorgestuurd. Zij vertaalt, laat het in de bibliotheekjes uitwerken en zal dan de nodige aanpassingen doorspelen...één van de opdrachten was o.m. **niet** een geheel uit te werken dat bij ons in het Westen bruikbaar is, maar dat **wel** bruikbaar is in de Zuid-Amerikaanse leefwereld: een niet zo makkelijke opgave.

Wellicht hebben Els en Sofie er ook pret aan beleefd...en.... misschien komt er een vervolg in het schooljaar 99-00.

Inge is er alvast blij mee.

Ze schreef op 13.03.99:

'k Heb het werkje van de twee studentes uit Tielt goed ontvangen en doorgenomen. 't Geheel maakt alleszins een positieve indruk. Ik heb hen al een bedankingskaartje gestuurd en geschreven dat ze van onze kant een antwoord mogen verwachten tegen eind april. Ik ben nu bezig met alles te vertalen, daarna neem ik er enkele copies van en zullen ze in de bibliotheekjes en in Tocachi met het boekje werken en hun bevindingen opschrijven. **We zijn dus op weg.....**

Aan KNS te Tielt: alvast bedankt!

Beweging binnen de NGO-wereld en een paar gevolgen

In de vorige twee nummers kon u op de laatste pagina lezen dat de naam Withuis gewijzigd werd in Alians.

De motivering hiervoor is ons zelfs na een bezoek aan Alians niet duidelijk geworden. Het zal wel te maken hebben met rationalisering, of met andere woorden met besparingen die binnen de ontwikkelingssamenwerking doorgevoerd worden.

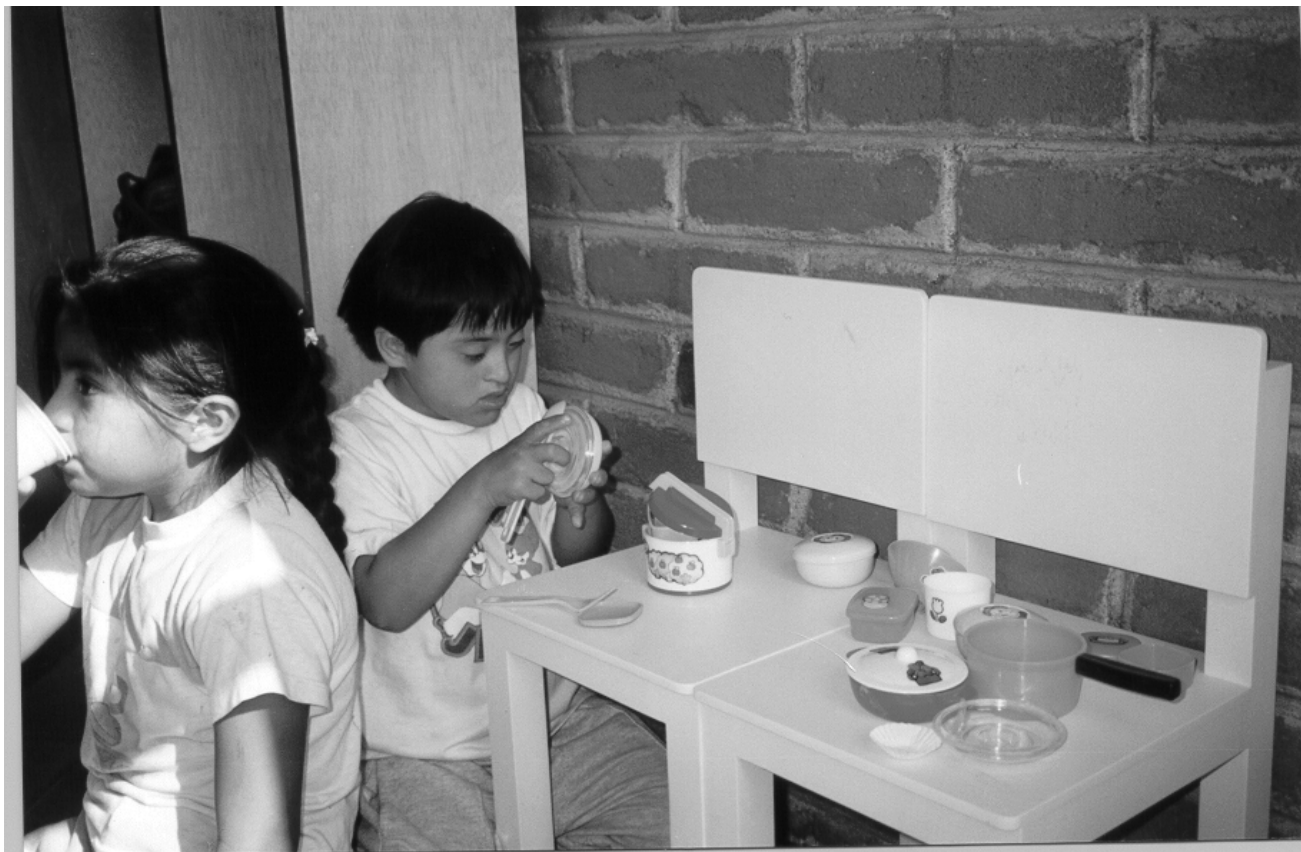
Feit is dat Alians een nieuwe NGO (niet-gouvernementele organisatie) is geworden, dit uit het samensmelten van vorige NGO's nl. Kinderwereldatelier, Broederlijk Delen, Justitia et Pax, Samenwerking Latijns-Amerika, Wereldwijd, Universele Stichting Ontwikkelingssamenwerking en Withuis.

Het contract van Inge loopt tot september 2000. Tot zolang blijft alle administratieve en financiële samenwerking met Withuis, nu Alians, lopen. En wat daarna komt staat in de sterren geschreven.

MAAR door die fusie is er ook een verhuis geweest. Alians is nu gevestigd in de Doornzelestraat 15 te Gent en zal, naar hun zeggen, nogmaals verhuizen in 2000.

Om praktische redenen blijft het rekeningnummer waarop giften kunnen gestort bestaan **zoals vroeger** nl. Withuis-Voluntariaat Merelbeke 445-1634001-03

Kinderen in het dagcentrum.

Praktische informatie

☒ BRIEFWISSELING

Komt heel snel en zeker toe als u op het volgende let

Adres : Inge Debrouwere – Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
C/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Frankering: gewoon Belgisch posttarief

Maar: de briefwisseling mag enkel brieven en 'persoonlijke' correspondentie bevatten. De dienst controleert blijkbaar per scanner en wanneer de omslag algemeen drukwerk, krantenknipsels, boeken e.a. bevat, dan wordt dit aangezien als pakje en getarifeerd tegen ong. 800 Bef/kilo

PAKJES

Worden getarifeerd aan 800 Bef/kilo, dus best niet verstuurd. Als u dat toch wil doen, vermeld dan op het pakje uw afzendersadres met daarbij de vermelding: port aan afzender aan te rekenen. Later ontvangt u dan de rekening vanwege de verzendingsdienst.

☎ TELEFOON- FAX

Zelfde nummer nl. 00 59 32 44 60 31

Hou er echter rekening mee niet op te bellen wanneer het in Ecuador nacht is.

Het tijdsverschil is nl. 7 uur gedurende de zomer, 67 uur gedurende de winter.

Het tijdsverschil trekt u steeds af van onze tijd.: 12 u bvb op de middag bij ons is bij zomertijd 5 u 's morgens in Ecuador

@ E-mail

kan via het email adres van Antonio: saje@ecuanex.net.ec

Dit is een adres dat blijkbaar door veel mensen gedeeld wordt Vermeldt dus heel duidelijk dat het voor Inge Debrouwere bestemd is (bijvoorbeeld: TaporidoctoraIngeDebrouwere).

Voor wie de actualiteit in Ecuador wat wil volgen kan dit een interessante vertreksite zijn:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

FINANCIELE STEUN

Wenst u een fiscaal attest?

Stort dan uw bijdrage op 445-1634001-03 van Withuis Voluntariaat
Merelbeke
Met vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

Noot:

- het volledige bedrag komt bij Inge terecht
- het attest ontvangt u begin volgend jaar (maart/april)

Wenst u geen attest?

Stort dan uw bijdrage op 083-2520839-06 van Inge Debrouwere
Moorsele

✓ DE VOGEL VAN PAPIER

Wenst u dat vrienden of kennissen die ook ontvangen?

Geef dan een seintje bij de ouders van Inge

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele
056 41 43 68